

UZASADNIENIE

Powód J. C. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 4.618,19 zł tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki M. (...) o nr rej. (...) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 09.02.2015r. do dnia zapłaty, kwoty 430,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów poniesionych na opinię niezależnego biegłego; nadto zażądał zasądzenia kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłatą od pełnomocnictwa, rozpoznania sprawy pod jego nieobecność oraz złożył wnioski dowodowe.

W uzasadnieniu podniósł, że w dniu 19.11.2015r. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego kierujący samochodem, posiadający umowę ubezpieczenia OC u pozwanego, doprowadził do kolizji z jego pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) i spowodował w nim uszkodzenia. Przyznał, że pozwany przyjął odpowiedzialność za szkodę i w toku postępowania likwidacyjnego sporządził wycenę, szacując koszt naprawy pojazdu na 9.258,97 zł, po czym taką kwotę mu wypłacił. W ocenie powoda, powyższa kwota nie rekompensowała szkody co wykazała ocena techniczna wykonana na jego zlecenie, gdzie koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia oszacowano na 13.877,16 zł. Powyższe zdaniem powoda uzasadnia roszczenie, stanowiące różnicę między kwotą należną, wynikającą z opinii prywatnej i wypłaconą.

Domagając się zasądzenia kwoty 430,50 zł z tytułu kosztów ekspertyzy poniesionej w toku postępowania likwidacyjnego, podniósł, że wydatek ten był uzasadniony i konieczny ponieważ nie posiada wiedzy specjalistycznej mogącej zweryfikować obiektywnie poprawność ustaleń ubezpieczyciela. Podkreślił, że pozwany, mimo wezwania, nie spełnił jego żądania w zakresie dopłaty odszkodowania wobec czego koniecznym było wystąpienie z niniejszym powództwem. Na poparcie roszczenia przywołał pogląd prezentowany w judykaturze i doktrynie. Jako podstawę prawną roszczenia wskazał art. 822 k.c., 361 k.c. Uzasadnił żądanie w zakresie odsetek, legitymacji biernej i właściwości miejscowej.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Zaprzeczając wszelkim okolicznościom, twierdzeniom i dowodom wyraźnie nie przyznanym, przekonywał, że po zgłoszeniu przez powoda szkody przeprowadził z należytą starannością postępowanie likwidacyjne, wynikiem którego było ustalenie odszkodowania na poziomie 9.258,97 zł brutto, wyliczone kosztorysowo. Kwestionując powództwo w całości, przekonywał, że działał zgodnie i w oparciu o przepisy prawa unijnego. Utrzymywał, że przy szacowaniu szkody uwzględnił rocznik pojazdu i jego stan techniczny. Zakwestionował złożone przez powoda wyliczenie szkody oparte na prywatnej opinii – dokumencie prywatnym - o znacznie słabszej mocy dowodowej z racji faktu jej sporządzenia dla strony, która chce na jej podstawie osiągnąć korzystny dla siebie skutek. W ocenie pozwanego, powód nie wykazał aby elementy wymienione w prywatnej opinii zostały użyte do naprawy przedmiotowego pojazdu, ani aby naprawił pojazd. Przekonywał o niezasadności przyjęcia do rozliczenia tylko cen części oryginalnych, w sytuacji gdy zastosowanie w rozliczeniu cen części pochodzących od innych dostawców niż producent pojazdu jest zgodne z Rozporządzeniem Komisji (UE) nr (...) z dnia 27 maja 2010r. w sprawie stosowania art. 101 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze pojazdów silnikowych, pozostającego w mocy od 01.06.2010r., stosowanego na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Nie zgodził się z roszczeniem powoda o zapłatę kosztów prywatnej ekspertyzy podnosząc, że ów koszt nie pozostaje w bezpośrednim, adekwatnym związku przyczynowo - skutkowym z wypadkiem ani z roszczeniem odsetkowym (k.35-38).

Pismem złożonym dn. 10.06.2016r., doręczonym pozwanemu dn. 20.06.2016r. powód rozszerzył powództwo do kwoty 5.441,03 zł z tytułu szkody w pojeździe i zażądał zasądzenia kwoty 4.618,91 z ustawowymi odsetkami od dnia 09.02.2016r., a od kwoty 822,84 zł od dnia złożenia rozszerzonego powództwa do dnia zapłaty podnosząc, iż opinia biegłego rzeczoznawcy samochodowego wykazała nieopłacalność naprawy pojazdu a dochodzona kwota stanowi różnicę między rzeczywistą wysokością szkody – 14.700,00 zł i przyznanym odszkodowaniem – 9.258,97 zł (k.80-81).

Pozwany nie zajął stanowiska w przedmiocie złożonego żądania.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Dnia 19.11.2015r. w Ż., kierująca samochodem marki T. (...) o nr rej. (...), nie zachowywała należytej ostrożności podczas wykonywania manewru skrętu w lewo i doprowadziła do zderzenia z prawidłowo poruszającym się pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...), którym kierował J. C. (1). Na miejsce zdarzenia wezwano policję z Komendy Miejskiej Policji w K.. W wyniku kolizji w M. uległy uszkodzeniu m.in. zderzak przedni, błotnik przedni prawy, chłodnica, koło przednie lewe, krata wlotu powietrza, pokrywa przednia, reflektor przedni lewy i prawy, .

(dowód: dokumenty z akt szkody)

W dacie zdarzenia właściciela pojazdu marki T. wzięła z (...) S.A. (dalej (...)), umowa w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) serii (...), zawarta na okres 1 roku.

Dnia 20.11.2015r. poszkodowany, za pomocą elektronicznego systemu zgłaszania szkód, zgłosił powstanie szkody ubezpieczycielowi opisując przebieg zdarzenia i uszkodzenia auta. Szkodę zarejestrowano pod nr (...). Sprawca i poszkodowany złożyli żądane przez towarzystwo ubezpieczeniowe dokumenty i oświadczenia. Następnie przedstawiciel (...) przeprowadził oględziny pojazdu, opisał uszkodzenia M. w protokole szkody i sporządził dokumentację fotograficzną.

Na zlecenie ubezpieczyciela, dnia 23.01.2015r. opracowano w systemie A. kalkulację w której koszt naprawy pojazdu M., oszacowano na kwotę 9.258,96 zł brutto. W wycenie zastosowano ceny części zamiennych, amortyzację i przyjęto stawkę roboczogodziny w kwocie 51 zł netto na prace lakiernicze i blacharskie. Kwotę 9.258,96 zł dnia 03.12.2015r. przelano na konto poszkodowanego. Dodatkowo, dnia 04.12.2015r. zwrócono poszkodowanemu koszty holowania pojazdu w wysokości 500 zł.

(dowód: rozliczenie szkody k.9, dowody wypłaty k.10,11, kalkulacja kosztów naprawy (...) k.12-19, dokumenty z akt szkody)

Poszkodowany nie zgodził się ze sposobem rozliczenia szkody przez ubezpieczyciela i zwrócił się do rzeczoznawcy samochodowego o dokonanie weryfikacji kosztów naprawy. Rzeczoznawca, przy pomocy programu eksperckiego A., oszacował koszt naprawy M. na kwotę 13.877,16 zł brutto, przy cenach części oryginalnych i dostępnych zamiennikach oraz kosztach roboczogodziny na poziomie 80 zł netto. Za wycenę J. C. zapłacił 430,50 zł brutto. Pismem z dnia 01.02.2016r., doręczonym dnia 04.02.2016r., poszkodowany wezwał ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 9.258,97 zł jako stanowiącą różnicę między wypłaconym odszkodowaniem a wynikającym z prywatnej wyceny oraz zażądał zwrotu kwoty 430,50 zł z tytułu kosztów wydatkowanych na jej sporządzenie.

(dowód: ekspertyza i ocena techniczna A. Z. (...) -U (...) k.20-28, faktura nr (...) k. 29, wezwanie z dowodem doręczenia k.30-33)

Rzeczywiste, ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy uszkodzeń M. powstałe w zdarzeniu z dnia 19.11.2015r., liczone w oparciu o ceny części oryginalnych sygnowanych logo producenta pojazdu oraz ceny dostępnych w programie A. części alternatywnych tzw. zamienników, dobrej jakości (Q), przy uwzględnieniu dodatkowo elementów tzw. technologicznych i drobnych, zalecanych przez producenta, wynoszą 23.441,22 brutto. Z raportu optymalizacji wykonanego w programie A. wynika, iż w przedmiotowym pojeździe występują części alternatywne w jakości Q uszkodzone w zdarzeniu z dnia 19.11.2015r. Koszt naprawy w tej kwocie obejmuje materiały oraz normy czasowe operacji wskazane przez producenta pojazdu, stawkę roboczogodziny na poziomie 90 zł netto na prace blacharskie i 95 zł netto na prace lakiernicze, tj. w wysokości średnich stawek stosowana w warsztatach lakierniczo-blacharskich na terenie powiatu (...), tureckiego. Podstawą zastosowania takiej stawki była analiza rynku warsztatów specjalizujących się profesjonalnie w naprawach blacharsko-lakierniczych (posiadających odpowiednie wyposażenie warsztatu typu: komora lakiernicza, rama pomiarowa do napraw pojazdów powypadkowych), jak również odpowiednie zaplecze personalne (przeszkoloną kadrę).

Przy wartości pojazdu na dzień zdarzenia, ustalonej w oparciu o oprogramowanie eksperckie (...)Ekspert z bazą cennika na dzień zaistnienia zdarzenia tj. listopad 2015 roku i zgodnie z instrukcją nr I/2005 Stowarzyszenia (...) i Ruchu Drogowego w W., po uwzględnieniu parametrów pojazdu tj. roku produkcji, I rejestracji, wyposażenia dodatkowego, korekt, na kwotę 18.900,00 zł brutto, jego naprawa nie jest ekonomicznie uzasadniona. Wartość tzw. pozostałości pojazdu, liczona metodą stopnia uszkodzenia wynosi 4.200,00 zł brutto. Różnica wartości pojazdu przed i po szkodzie wynosi 14.700 zł

(dowód: opinia biegłego z dziedziny techniki samochodowej P. P. k. 48-77)

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy w zakresie okoliczności zdarzenia, które doprowadziło do powstania szkody w pojeździe powoda na skutek nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez sprawcę ubezpieczonego u pozwanego oraz zakresu uszkodzeń pojazdu nie budził żadnych wątpliwości.

Ustalenia związane z przedmiotową sprawą Sąd poczynił na podstawie zgromadzonych przez strony, opisanych wyżej dokumentach, którym dał wiarę w pełni albowiem strony nie zakwestionowały skutecznie ich autentyczności czy wiarygodności (z wyjątkiem kosztorysów), a Sąd nie znalazł podstaw by to czynić z urzędu.

Bezspornie sprawcę szkody wiązała z pozwanym towarzystwem ubezpieczeniowym umowa w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Pozwany nie zaprzeczał wywodzącej się stąd legitymacji biernej.

Sporną kwestię stanowiła wysokość odszkodowania.

Tak pozasądowa ekspertyza techniczna przedstawiona przez powoda, ale także kosztorys wykonany na zlecenie pozwanego, są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.p.c. Dokument prywatny, stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania, choć jego moc jest słabsza od dokumentu urzędowego. Dokument prywatny tak jak każdy dowód podlega ocenie sądu.

Bezspornie pozwany uznając naprawę pojazdu za opłacalną wypłacił powodowi kwotę 9.258,97 zł brutto tytułem odszkodowania i odmówił spełnienia dalej idącego żądania.

Powód początkowo, posługując się prywatną wyceną, nie kwestionował w tym zakresie stanowiska pozwanego. Nie zgadzał się z jednak z ustaloną przez pozwanego wysokością kosztów naprawy.

Obiektywna, wyważona, rzetelna, pozbawiona wewnętrznych sprzeczności i sporządzona z wykorzystaniem specjalistycznej wiedzy opinia biegłego sądowego P. P. zweryfikowała negatywnie obydwie kosztorysy czyniąc je nieprzydatnymi do rozstrzygnięcia. Pozwoliła jednocześnie ustalić skutki zdarzenia komunikacyjnego i rzeczywistą wysokość szkody na mieniu powoda. Biegły przedstawił podstawę opracowania opinii. Odniósł się szczegółowo do tezy dowodowej i nie wyszedł poza jej zakres. Ustalił koszty naprawy pojazdu, jego wartość rynkową biorąc pod uwagę model, korekty za wyposażenie dodatkowe, I rejestrację, przebieg etc. Obliczając wartość samochodu po zdarzeniu prawidłowo uwzględnił stopień jego uszkodzenia.

Biegły sądowy przeprowadził dokładną analizę materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania: sądowego i likwidacyjnego i wyprowadził prawidłowe wnioski na jego podstawie. Opinia jest jasna i czytelna. Strony nie kwestionowały jej w żadnym zakresie a sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Należy przyjąć za biegłym, że koszt naprawy pojazdu powoda – 23.441,22 zł brutto, przy wartości rynkowej – 18.900,00 zł czyni jego naprawę ekonomicznie nieuzasadnioną.

Powód, występując z przedmiotowym powództwem, stanął na stanowisku, iż na ubezpieczyciela, stosownie do art. 34 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t. Dz.U.z 2013 poz. 392 ze zm., dalej u.u.ob.) i art. 361 k.c., ciąży obowiązek pełnej rekompensaty poniesionej przez niego straty wobec czego pozwany winien jej zapłacić dodatkowo kwotę dochodzoną pozwem. Wartość pojazdu po jego naprawie to nie innego, jak jego wartość rynkowa. Ponieważ wartość ta w wyniku uszkodzenia, choć później wyeliminowanego, maleje w stosunku do tej, jaką pojazd ten miałby na rynku, gdyby nie został uszkodzony, to kompensata powinna obejmować nie tylko koszty naprawy, ale także tę różnicę wartości.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela wynikająca z umowy wyraża się w obowiązku spełnienia świadczenia pieniężnego polegającego na wypłacie odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku przewidzianego w umowie wypadku. Zgodnie z art. 9 ust. 1 cytowanej ustawy umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej, wiążąca w przedmiotowej sprawie właściciela pojazdu, którym kierował sprawca szkody i pozwanego, obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia.

Zgodnie z przepisem art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. odpowiedzialność posiadacza pojazdu mechanicznego za szkody spowodowane jego ruchem, oparta jest na zasadzie ryzyka. Stosownie do art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie istnienia związku przyczynowego pomiędzy stworzeniem zagrożenia na drodze przez pojazd ubezpieczony u pozwanego, a powstaniem szkody na mieniu powoda.

W stanie faktycznym przedmiotowej sprawy, jak ustalił sąd, koszt naprawy M. przewyższa jego wartość rynkową oszacowaną na dzień zdarzenia. Ubezpieczyciel, co wykazała opinia biegłego nieprawidłowo rozliczył szkodę i znacząco zaniżył odszkodowanie.

Wysokość odszkodowania ma odpowiadać kosztom usunięcia różnicy w wartości majątku poszkodowanego. Przyznane powodowi odszkodowanie tego warunku nie spełnia.

Mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy oraz przedstawioną argumentację, Sąd uznał, że należną kwotę odszkodowania winna stanowić kwota 5.441,03 zł wynikająca z różnicy między kwotą stanowiącą rzeczywistą wartość szkody 14.700 zł i dotychczas wypłaconą – 9.258,97 zł (zob. k.9,72).

Powód zasadnie, w ocenie Sądu, zażądał zwrotu kosztów ekspertyzy sporządzonej na jego zlecenie. Osoba zgłaszająca roszczenie powinna w toku postępowania likwidacyjnego przedstawić zakładowi ubezpieczeń dowody dotyczące wypadku i rozmiaru szkody. Chcąc twemu sprostać, powód nie będący fachowcem, zlecił wykonanie kosztorysu rzeczoznawcy. W skład szkody, według ugruntowanego stanowiska doktryny i orzecznictwa, wchodzi wydatki i koszty związane ze zdarzeniem wywołującym szkodę (por. Uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., sygn. III CZP 24/04). W ocenie Sądu koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym powinny być objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela bowiem poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody. Skoro pozwany nie podważył autentyczności faktury stanowiącej o poniesieniu przez powoda na ten cel wydatku w kwocie 430,50 zł należało orzec jak w punkcie 2 wyroku.

Powód wniósł o zasądzenie dochodzonych kwot wraz z ustawowymi odsetkami, w tym od kwoty 4.618,19 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu od dnia 09.02.2016r. do dnia zapłaty, od rozszerzonego żądania (822,84 zł) od dnia rozszerzenia powództwa powołując się na art. 14 ust.1 u.u.ob. a od kwoty 430,50 zł z tytułu wydatków poniesionych na ekspertyzę, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W ocenie sądu zasadnie.

Odsetki, należą się, zgodnie z art. 481 k.c., za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, choćby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Stanowią one rekompensatę uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego.

Zgodnie z ogólną regułą (art. 455 k.c.) dotyczącą wymagalności roszczenia związanego z opóźnieniem się dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego (art. 481 § 1 k.c.), jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Reguły te modyfikują art. 14 ust. 1,2 u.u.ob. w zw. z art. 817§1,2 k.c., zgodnie z którymi ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie a tylko gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie 30 dni.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy szkodę zgłoszono 20.11.2015r.

Poszkodowany w przedmiotowej sprawie współdziałał z ubezpieczycielem w toku postępowania likwidacyjnego dostarczając mu na wezwanie niezbędne dokumenty. Już nie spełniając świadczenia w terminie określonym art. 14 ust. 1 u.u.ob., pozwany popadł w zwłokę, jeżeli chodzi o kwotę dochodzoną w pozwie z tytułu odszkodowania za szkodę w pojeździe. W tym stanie sprawy,

w części dotyczącej kwoty 4.618,19 zł orzeczono zgodnie z roszczeniem, a w części dotyczącej rozszerzonego powództwa, uznano zwłokę powoda w spełnieniu świadczenia od dnia następnego po dniu w którym doręczono mu odpis stosownego pisma.

Zasadnym jest również żądanie w zakresie ustalenia początkowego terminu biegu odsetek od dnia wniesienia pozwu w części dotyczącej kwoty 430,50 zł albowiem już 04.02.2016r., pozwany posiadał wiedzę co do tego roszczenia (por. k.93).

Wobec zmiany brzmienia art. 481 k.c., odsetki od kwoty 4.618,19 zł zasądzono od dnia 09.02.2015r. do dnia 31.12.2015 r. zgodnie z treścią art. 481 §1 i 2 k.c. obowiązującą do 31 grudnia 2015 r. i od dnia 1 stycznia 2016 r., zgodnie z art. 481 §1 i 2 k.c. w brzmieniu dokonanym ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830).

Strony zażądały zwrotu kosztów procesu. Powód wygrał sprawę w całości.

Obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu oparty został na dwóch podstawowych zasadach: a) zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu, oraz b) zasadzie kosztów niezbędnych i celowych, wedle której zwrotowi podlegają jedynie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony. Obowiązek zwrotu kosztów procesu zależy od ostatecznego wyniku sprawy.

Wobec wyniku rozstrzygnięcia, do rozliczenia kosztów zastosowanie znajdzie art. 98§ 1, 3,4 k.p.c.

W tym stanie sprawy Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda, całość kosztów procesu na które złożyły się: opłata uiszczona zgodnie z art. 13 ust. 1 u.k.s.c. (ustawa z dn. 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – j.t. Dz.U. z 2016r. Nr 90, poz. 623 ze zm.) tj. 295,00 zł, koszty opinii biegłego w kwocie 1.055,01 zł oraz kwota 2.417,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego stosownie do stawek określonych w § 2 pkt 4 rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.010.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015, poz. 1.800) wraz z opłatą skarbową. Zdaniem Sądu sytuacja finansowa pozwanego pozwala mu na wywiązanie się z nałożonego obowiązku